مرگ را در شکل و شمایل قوچی املح (سفید و سیاه) می‌آورند

از ابوسعید خُدری رضی الله عنه روایت است که گفت: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «يُؤْتَى بِالْمَوْتِ كَهَيْئَةِ كَبْشٍ أَمْلَحَ، فَيُنَادِي مُنَادٍ: يَا أَهْلَ الجَنَّةِ، فَيَشْرَئِبُّونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: هَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا المَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَآهُ، ثُمَّ يُنَادِي: يَا أَهْلَ النَّارِ، فَيَشْرَئِبُّونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: وهَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا المَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَآهُ، فَيُذْبَحُ ثُمَّ يَقُولُ: يَا أَهْلَ الجَنَّةِ خُلُودٌ فَلاَ مَوْتَ، وَيَا أَهْلَ النَّارِ خُلُودٌ فَلاَ مَوْتَ، ثُمَّ قَرَأَ: {وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ} [مريم: 39]، وَهَؤُلاَءِ فِي غَفْلَةٍ أَهْلُ الدُّنْيَا {وَهُمْ لاَ يُؤْمِنُونَ} [مريم: 39]»: «مرگ را در شکل و شمایل قوچی املح (سفید و سیاه) می‌آورند، سپس ندادهنده‌ای صدا می‌زند: که ای اهل بهشت! پس اهل بهشت گردن‌های خود را کشیده و می‌نگرند؛ می‌گوید: آیا این را می‌شناسید؟ می‌گویند: آری، این مرگ است و همهٔ آنان او را دیده‌اند؛ سپس ندا می‌زند که ای اهل دوزخ! پس گردن‌های خود را می‌کشند و می‌نگرند؛ و می‌گوید: آیا این را می‌شناسید؟ پس می‌گویند: آری این مرگ است و همگی آن را دیده‌اند، سپس آن ذبح می‌شود؛ آنگاه می‌گوید: ای اهل بهشت، جاودانگی است و مرگی نیست و ای اهل دوزخ، جاودانگی است و مرگی نیست! سپس این آیه را خواند: ﴿وَأَنذِرهُم يَومَ الحَسرَةِ إِذ قُضِيَ الأَمرُ وَهُم في غَفلَةٍ﴾ [مریم: ۳۹] (و [ای پیامبر،] به آنان دربارﷺ روز [پشیمانی و] حسرت هشدار بده؛ آنگاه که کار [داوری] انجام می‌گیرد؛ و [امروز] آنان در غفلتند) و آنان - اهل دنیا - در غفلت هستند ﴿وَهُم لا يُؤمِنونَ﴾ [مریم: ۳۹] ﴿و آنان ایمان نمی‌آورند﴾».

[صحیح است] [بخاری و مسلم در روایت آن اتفاق دارند]

پیامبر صلی الله علیه وسلم بیان می‌دارد که در روز قیامت مرگ را به شکل گوسفند نری می‌آورد که سیاه و سفید است، پس ندا داده می‌شود که ای اهل بهشت! آنان گردن خود را می‌کشند و سرشان را بالا می‌گیرند و می‌نگرند، پس به آنها گفته می‌شود: آیا این را می‌شناسید؟ می‌گویند: آری، این مرگ است و همهٔ آنان او را دیده‌اند و شناخته‌اند، سپس منادی ندا می‌زند: ای اهل دوزخ! پس گردن‌های‌شان را می‌کشند و سرشان را بالا می‌گیرند و می‌نگرند، سپس می‌گوید: آیا این را می‌شناسید؟ می‌گویند: آری، این مرگ است و همه‌شان او را دیده‌اند، سپس او را ذبح می‌کنند، آنگاه منادی ندا می‌زند که: ای اهل بهشت، بقایی است ابدی و مرگی نیست؛ و ای اهل دوزخ، بقایی است ابدی و دیگر مرگی نیست. این برای آن است که خوشی و نعمت بهشتیان بیشتر شود و بر عذاب کافران افزوده گردد. سپس پیامبر صلی الله علیه وسلم این آیه را خواندند: ﴿وَأَنذِرهُم يَومَ الحَسرَةِ إِذ قُضِيَ الأَمرُ وَهُم في غَفلَةٍ وَهُم لا يُؤمِنونَ﴾ [مریم: ۳۹] (و [ای پیامبر،] به آنان دربارﷺ روز [پشیمانی و] حسرت هشدار بده؛ آنگاه که کار [داوری] انجام می‌گیرد؛ و [امروز] آنان در غفلتند و ایمان نمی‌آورند). بنابراین در روز قیامت میان اهل بهشت و دوزخ جدایی حاصل می‌شود و هریک به سمتی می‌روند که در مسیر آن بوده‌اند و تا ابد در آن می‌مانند، آنگاه بدکار حسرت می‌خورد و پشیمان می‌شود که چرا عمل نیک انجام نداده است؛ و آنکه کوتاهی نموده هم حسرت می‌خورد که چرا به اعمال خیر خود نیفزوده است.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/65035